

Laurentius Petri Sällskapet

HYMNOLOGKONFERENS I STRASBOURG

I månadsskiftet augusti–september 1967 ägde den fjärde internationella hymnologkonferensen rum i Strasbourg, Frankrike. Som arrangör stod Internationella arbetsgemenskapen för hymnologi som bildades vid en motsvarande konferens i Lüdenscheid, Västtyskland, år 1959. Initiativtagare till både konferenserna och organisationen var Dr. Konrad Ameln och den närmaste anledningen var, att Ameln fått uppdraget att redigera den stora artikeln *Kirchenlied in Musik in Geschichte und Gegenwart*. I denna artikel har en rad författare medverkat. Så har t. ex. Per-Erik Styf skrivit avsnittet om kyrkvisan i Sverige.

Lüdenscheidkonferensen visade dock att det fanns ett vidare behov av kontakt och samarbete mellan hymnologerna i olika länder. Behovet tedde sig så mycket angelägnare som hymnologin ju inte fått någon fast och erkänd ställning vid universiteten. Med några års mellanrum har därför liknande hymnologmöten anordnats i Bossuet, Schweiz, Fuglsang, Danmark och nu alltså Strasbourg. Som rörelsens organ fungerar den sedan 1955 utkommande *Jahrbuch für Liturgik und Hymnologi*, redigerad av Ameln, Mahrenholz och K. F. Müller.

Huvudtemat för Strasbourgkonferensen var

kontrafakturen och som arbetsmaterial fungerade Werner Brauns artikel om detta ämne i den nämnda årsbokens senaste volym. Ett viktigt bidrag till temats belysande var t. ex. Walter Lipphardts utredning om begreppen kontrafaktur, parodi och travesti. Om kontrafakturer hos den danske 1500-talsdiktaren Hans Christensen Sthen talade psalmforskaren Anders Malling.

Förutom inledningsföredragen avverkades mer än 20 korta anföranden på o. 10 minuters längd. En del av dem var ägnade enskilda psalmer eller psalmmelodier. Andra var av mer principiell natur, t. ex. Marguerite Jennys om värderingen av äldre psalmer i vår tid. Deltagare från USA och Canada gav rapporter om nyheter på det hymnologiska området i sina hemländer. Man fick också redogörelser för hur arbetet med det stor projektet *Das deutsche Kirchenlied* framskrider. I Kassel växer en bibliografi över tyska psalmböcker fram. Den skall publiceras dels självständigt, dels som ett band i RISM-serien, den internationella bibliografin över alla musikaliska källor. I Zürich läggs en melodikatalog upp, som kan sägas leda till en modern version av Zahns sexbandiga samling av tyska psalmmelodier. Hela DKL-arbetet sker i nära anslutning till den hymnologiska arbetsgemenskapen.

Dr. Ameln hade undanbett sig omval till ord-

förändeposten och till hans efterträdare valdes nu den hittillsvarande sekreteraren, Dr. Markus Jenny, Zürich. Vice ordförande är såsom tidigare dansken Ulrich Teuber. Till ny sekreterare valdes Dr. Philipp Harmoncourt, Graz, som också åtog sig att arrangera 1969 års konferens. Den som är intresserad av att bli medlem i den avgiftsfria sammanslutningen kan enklast vända sig till Mag. Ulrich Teuber, Bagsvaerdvej 147 A, Lyngby, Danmark.

Folke Bohlin

LPS KORALVECKA (KONVENT) I VISBY 1967

Det är — tyvärr — mycket få av LPS konvent jag kommit att bevista, endast ett fåtal kring slutet av 40- och början av 50-talet. Trots att åtskilliga år sedan dess ej gått spårlöst förbi har jag dock rika minnen bevarade från dessa sammankomster. I ett referat i "Kyrkomusikernas Tidning" betecknade jag LPS-konventen som reningsbad för själen; jag känner det så än.

Från slutet av 40-talet minns jag Arthur Adell och Knut Peters som portalfigurer. 1951 hade Peters lämnat sin jordiska tjänst och Arthur Adell talade vid den minnesgudstjänst som då hölls i Söndrums kyrka, där tacksägelse höjdes till Gud för vad han givit oss genom sin tjänare Knut Peters. — Fru Karin Peters hade efteråt gästfritt inviterat oss alla till Söndrums Prästgård, just som Knut själv skulle ha velat det. Jag minns, hur väl Pehr Edwall tolkade vår tacksamhet; han hade hos Pär Lagerkvist funnit de ord som gav uttryck åt vad alla kände vid detta tillfälle inför hågkomsten av tillfällen då Knut var närvarande, ej blott i levande erinring: "— allt så som jag minnes, blott icke så som då".

Med saknadens rikedom minns jag även då vi bjudits till de nu hemgångna Reinhold och Lilly Andersson i organisthemmet i Harplinge, där heller ingen möda sparts för vår trevnad. Till heder för utländska gäster — och de var åtskilliga, representerande flera länder — hade resp. länders flaggor anskaffats som bordsdekorationer. Och på den nya flygeln spelade Finn Viderö en sonat av Mozart så som jag aldrig vet mig vare sig förr eller senare ha hört Mozart

spelas; han undvek både Skylla och Charybdis: den tomma, glittrande tekniken enbart och den sentimentala försjunknenheten; det var ett Mozart-spel jag aldrig glömmet.

Från Växjö-konventet erinrar jag mig bland annat en underbar aftongudstjänst i Härlövs lilla andaktsfyllda helgedom, då levande lågor spred sitt milda sken i sommarskymningen. Och en trivsamt kväll hos Anna-Carolina. Tänk, vad man kan ha roligt i våra kretsar!

I Tylösand hade vi ett hemvist i ett pensionat med det underbara namnet Tjuvahålan! Det var till stor del det namnet som bedrog mig att skriva en bordsvisa: jag fick chansen till det bästa rim jag någonsin nyttjat i min "poesi": Tjuvahåla — stola.

Den första gång vi möttes, det var en regntung dag

då himmelen stod klädd i molnig päll.

Av "laxastaden" sågo vi ej dess skönsta drag, men ljus och solig log ändå Adell.

Så drog en modig skara bort till Peters Tjuvahåla,

en flock i regnplagg och kavaj, i alba och i stola. —

Den första gång vi möttes, det var en sällsam dag

som inga ord i världen kunde måla.

Men — det var om 1967 års konvent jag skulle skriva några rader — jag får icke fylla denna aktade tidskrift med mina privata 20-åriga minnen av LPS.

Ja, så fick man än en gång tillfälle att besöka ett LPS-konvent. Och nu får jag personligen skäl att nyttja Lagerkvist-citaten — fast utan någon biton av nostalgi eller vemod: "allt så som jag minnes, blott icke så som då".

Ett 125-tal personer fanns angivna i deltagarlistan. Det var bortåt det dubbla mot vad man från början vågat hoppas på! Och det var enbart glädjande ur många synpunkter; "medaljens baksida" var, att man aldrig lärde känna alla, att vi aldrig kom att smälta samman till en enhet, en på bekantskap grundad gemenskap så som när vi varit färre. Jag är dock förvissad om, att var och en fann några, fann många, att trivas samman med. Själv återknöt jag kontakter med många gamla vänner och gjorde många nya värdefulla bekantskaper.